

22 iulie – 28 iulie

Credința în Vechiul Testament

Textul de memorat: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn»” (Galateni 3:13)

Însă, după aceea, cineva i-a furat-o și băiețelul a fost foarte mâhnit. Într-o zi, când trecea pe lângă un magazin de amanet, și-a văzut bărcuța în vitrină. Fericit, s-a dus la vânzător și i-a zis:

– Bărcuța aceasta este a mea!

– Ba nu, este a mea, pentru că eu am cumpărat-o, a spus vânzătorul.

– Da, dar eu am făcut-o, deci este a mea!

– Bine, dacă îmi dai doi dolari, este a ta.

Băiatul s-a gândit că doi dolari era foarte mult, fiindcă el nu avea nici măcar un cent. Până la urmă, s-a hotărât să o cumpere. A tuns iarba din curte, a ajutat la treburile casei și, după câțva timp, a adunat banii necesari.

Atunci a alergat într-un suflet la magazin și a spus:

– Dați-mi barca!

A plătit și, când a primit barca, a luat-o în brațe cu drag și a sărutat-o, zicând:

– Draga mea bărcuță, te iubesc. Ești a mea! Ești de două ori a mea! Eu te-am făcut și tot eu te-am cumpărat!

La fel este și cu noi. Într-un anumit sens, și noi suntem de două ori ai Domnului. El ne-a creat, dar apoi am ajuns în „magazinul de amanet” al lui Satana. După aceea, Isus a venit și ne-a cumpărat cu un preț exorbitant – nu cu argint sau cu aur, ci cu sângele Său. Noi suntem ai Domnului, fiindcă El ne-a creat și El ne-a răscumpărat. – William Moses Tidwell, *Pointed Illustrations*, p. 97

Duminică, 23 iulie – Galatenii nechibzuiți

1. Redă pe scurt mesajul lui Pavel din Galateni 3:1-5. Există riscul ca, după un început bun, să cădem în capcana legalismului, la fel ca galatenii?

Unele traduceri moderne au încercat să redea altfel sensul cuvintelor lui Pavel din versetul 1, unde el spune că galatenii sunt „nechibzuiți”. Cuvântul grecesc pe care îl folosește aici este, de fapt, mai aspru. Este vorba de *anoetoi*, care provine din cuvântul *nous* (minte). Sensul lui literal este „fără minte”. Dar Pavel nu se oprește aici; el se întreabă dacă nu cumva i-a fermecat vreun vrăjitor de sunt atât de nechibzuiți: „Cine v-a fermecat?” Cuvintele întrebunțate aici pot sugera că în spatele stării lor este chiar Diavolul (2 Corinteni 4:4).

Pavel este surprins de faptul că galatenii s-au putut îndepărta de Evanghelie, deși știau că mântuirea vine prin jertfa lui Hristos la cruce. El avea certitudinea că ei înțeleseseră lucrul acesta. Cuvântul din Galateni 3:1, tradus prin „zugrăvit”, are sensul literal de „a prezenta public” sau „a așeza la vedere”. El era folosit cu referire la toate anunțurile și proclamațiile publice. Pavel spune aici că răstignirea lui Isus era un punct atât de important în predicarea lui, încât galatenii reușiseră să-L „vadă” așa cum Îl prezentase el, dar, prin faptele lor, ei Îi întorseseră spatele lui Hristos cel răstignit.

După aceea, Pavel compară experiența actuală a galatenilor cu experiența lor de la începutul credinței în Hristos. El le pune câteva întrebări retorice: Cum au primit Duhul Sfânt sau, altfel spus, cum au devenit creștini

la început? Iar apoi, schimbând puțin perspectiva: De ce a dat Dumnezeu Duhul Sfânt? Pentru că au făcut ei ceva ca să-L merite? Categoric că nu! Dimpotrivă, Duhul le-a fost dat pentru că au crezut vestea bună despre ceea ce făcuse Hristos pentru ei. După un început atât de bun, cum ajunseseră ei la concluzia că trebuiau să se bazeze pe faptele lor?

Ți se întâmplă vreodată să spui în mintea ta: „Stau destul de bine. Sunt un creștin destul de puternic. Nu fac cutare și nici cutare lucru...”? Se strecoară apoi în mintea ta gândul că ești suficient de bun ca să fii mântuit? De ce e rău să gândești așa?

Luni, 24 iulie – Întemeiați pe Scriptură

Până aici, Pavel și-a apărât Evanghelia îndreptățirii prin credință aducând ca argument hotărârea luată de apostoli cu ocazia consfătuirii din Ierusalim (Galateni 2:1-10) și experiența personală a galatenilor (Galateni 3:1-5). Începând cu Galateni 3:6, Pavel recurge la mărturia Scripturii pentru confirmarea finală a Evangheliei pe care o vestește. De fapt, pasajul acesta este alcătuit din argumente bazate pe Scriptură, care sunt introduse progresiv.

2. Ce înțelegea Pavel prin cuvântul „Scriptură”? Galateni 3:6-8; vezi și Romani 1:2; 4:3; 9:17.

Este important să ne amintim că Noul Testament nu exista la data la care Pavel scria Epistola către galateni. Pavel a fost printre primii scriitori ai Noului Testament. Evanghelia după Marcu este, probabil, cea mai timpurie dintre cele patru Evanghelii, dar ea a fost scrisă cândva în preajma morții lui Pavel (65 d.Hr.), adică la aproximativ cincisprezece ani după Epistola către galateni. Așadar, atunci când amintește de Scriptură, Pavel se referă doar la Vechiul Testament.

Scripturile Vechiului Testament au un rol important în învățăturile lui Pavel. El nu le privește ca pe niște texte moarte, ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, plin de autoritate și de viață. În 2 Timotei 3:16, el scrie: „Toată Scriptura este însoțită de Dumnezeu.” Cuvântul tradus prin „însoțită” este *theopneustos*. Prima parte a acestui termen, *theo*, înseamnă „Dumnezeu”, iar a doua parte, „însoțită”. Pavel apelează la Scriptură pentru a demonstra că Isus este Mesia cel făgăduit (Romani 1:2-4), pentru a da îndrumări cu privire la viața creștină (Romani 13:8-10) și pentru a susține validitatea învățăturilor sale (Galateni 3:8,9).

Este dificil de socotit cu exactitate de câte ori citează Pavel din Vechiul Testament, însă epistolele sale (în afară de Tit și Filimon, care sunt mai scurte) sunt pline cu astfel de citate.

3. Identifică, în Galateni 3:6-14, pasajele pe care Pavel le preia din Vechiul Testament. Ce ne spune acest lucru despre autoritatea Vechiului Testament?

Ți se întâmplă uneori să crezi că anumite pasaje din Biblie sunt mai „inspirate” decât altele? Ținând cont de afirmația lui Pavel din 2 Timotei 3:16, de ce este periculos să credem acest lucru?

Marti, 25 iulie – Neprihănirea atribuită

4. A cui experiență este amintită de Pavel înainte de a începe să aducă argumente din Scriptură pentru validarea mesajului Evangheliei? Galateni 3:6

Avraam era un personaj central în iudaism. Pentru iudeii din vremea lui Pavel, el nu era numai strămoșul poporului lor, ci și prototipul oricărui iudeu adevărat. Pentru mulți, trăsătura sa definitorie nu era doar ascultarea, ci faptul că Dumnezeu îl declarase neprihănit datorită acelei ascultări. Într-adevăr, Avraam a plecat din țara natală, dintre rudele lui, a acceptat circumcizia și, mai mult chiar, a fost gata să îl jertfească pe fiul său la porunca lui Dumnezeu. Aceasta este ascultarea! Cu siguranță că adversarii lui Pavel apelau la aceleași versete pentru a sublinia importanța circumciziei. Însă el schimbă situația complet, menționându-l pe Avraam, al cărui nume apare de nouă ori în Galateni, ca exemplu de credință, nu de păzire a Legii.

5. Gândește-te la textul din Geneza 15:6, citat de Pavel. Ce înseamnă: „Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire” lui Avraam? Romani 4:3-6,8-11,22-24.

Dacă termenul din Galateni 2:16,17, tradus prin *a socoti (neprihănit)*, este preluat din domeniul juridic, cel tradus aici prin *i-a fost socotită ca (neprihănire)* este preluat din domeniul financiar. El poate însemna „a credita” sau „a pune ceva în contul cuiva”. El apare în legătură cu Avraam, în Galateni 3:6, dar și în alte unsprezece locuri. Unele versiuni ale Bibliei îl traduc prin „i-a fost socotită”, „i-a fost acordată”, „i-a fost atribuită”.

Termenul folosit de Pavel ne arată că neprihănirea este pusă în contul nostru. Dar pe ce bază ne socotește Dumnezeu neprihăniți? Fără îndoială că nu pe baza ascultării, în ciuda celor susținute de adversarii lui Pavel. Ei aduceau ca argument ascultarea lui Avraam, însă, potrivit Scripturii, lui Avraam *credința* i-a fost socotită de Dumnezeu ca neprihănire.

Biblia este clară: ascultarea nu a fost temeiul îndreptățirii lui Avraam, ci urmarea faptului că a fost socotit neprihănit. El nu a făcut fapte bune pentru a fi socotit neprihănit, ci pentru că era deja socotit neprihănit. Îndreptățirea duce la ascultare, și nu invers.

Nu ești socotit neprihănit prin faptele tale, ci prin ceea ce a făcut Hristos pentru tine. De ce este o veste atât de bună? Cum poți învăța să crezi că este valabil în dreptul tău, indiferent de problemele tale trecute sau prezente?

Miercuri, 26 iulie – Evanghelia în Vechiul Testament

6. Care este vestea bună (Evanghelia) din Vechiul Testament, la care face referire Pavel în argumentația sa? Galateni 3:8

Pavel scrie că *vestea bună*, adică Evanghelia, i-a fost vestită lui Avraam și că, mai mult, Dumnezeu Însuși i-a vestit-o. Prin urmare, ea trebuie să fi fost Evanghelia adevărată. Dar când i-a vestit Dumnezeu Evanghelia lui Avraam? Întrucât citează din Geneza 12:3, înseamnă că apostolul are în minte legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam când i-a adresat chemarea din Geneza 12:1-3.

7. Ce legământ a făcut Dumnezeu cu Avraam? Ce angajamente și-a luat fiecare parte? Geneza 12:1-3

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam se sprijinea pe făgăduințele pe care El i le-a făcut. Dumnezeu îi spune de patru ori: „Eu voi...” Făgăduințele Sale sunt uimitoare, fiindcă sunt unilaterale – El promite să facă totul. Avraam nu promite nimic. Totuși cei mai mulți dintre noi ne raportăm exact invers la Dumnezeu. Îi promitem că o să-I slujim, dacă o să facă și El ceva pentru noi. Exact acesta este legalismul! Dumnezeu nu i-a cerut lui Avraam să promită nimic, ci doar să accepte prin credință ce i-a promis El. Este adevărat că ceea ce trebuia să facă nu era simplu, fiindcă el trebuia să învețe să se încreadă complet în Dumnezeu și nu în sine (vezi Geneza 22). Chemarea lui Avraam ilustrează, așadar, esența Evangheliei, adică mântuirea prin credință.

Unii trag concluzia greșită că Biblia ar vorbi despre două tipuri de mântuire. În opinia lor, în Vechiul Testament, mântuirea se baza pe păzirea poruncilor, însă, pentru că nu a funcționat prea bine, Dumnezeu a desființat Legea și a făcut posibilă mântuirea prin credință. Nimic mai departe de adevăr! După cum scrie Pavel în Galateni 1:7, nu există o altă Evanghelie!

8. Ce alte pasaje din Vechiul Testament ne vorbesc despre mântuirea numai prin credință? Leviticul 17:11; Psalmii 32:1-5; 2 Samuel 12:1-13; Zaharia 3:1-4.

Ce se întâmplă când considerăm că putem avea și noi o contribuție la mântuire?

Joi, 27 iulie – Răscumpărați din blestem

Desigur că adversarii lui Pavel au fost uluiți de cuvintele îndrăznețe din Galateni 3:10. Ei nu puteau să creadă că s-ar afla sub blestem; ei se așteptau să fie binecuvântați pentru ascultarea lor. Dar Pavel spune: „Căci toți cei ce se biziuesc pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.»”

Binecuvântările și blestemele legământului din Deuteronomul 27 și 28 erau clare: cei care ascultau erau binecuvântați, iar cei care nu ascultau erau blestemați. Deci, dacă ar trebui să ascultăm de Lege pentru a fi acceptați de Dumnezeu, ar trebui să ascultăm în mod desăvârșit, însă, în condiția noastră de păcătoși, ne este imposibil.

Aceasta este în mod categoric o veste rea nu numai pentru neamuri, ci și pentru adversarii legaliști ai lui Pavel, întrucât „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Oricât ne-am strădui să fim buni, Legea ne condamnă ca păcătoși.

9. Cum ne-a răscumpărat Hristos din blestemul Legii? Galateni 3:13; 2 Corinteni 5:21.

Ca să explice ce a făcut Dumnezeu pentru noi prin Hristos, Pavel apelează la o altă metaforă. Cuvântul „a răscumpăra” era folosit cu referire la prețul plătit pentru eliberarea ostaticilor sau pentru eliberarea sclavilor. Dat fiind faptul că plata păcatului este moartea, blestemul pentru nepăzirea Legii era, în multe cazuri, pedeapsa cu moartea. Prețul plătit pentru salvarea noastră este inestimabil: viața Fiului lui Dumnezeu (Ioan 3:16). Domnul Isus ne-a răscumpărat din blestemul Legii, purtând păcatul în locul nostru (1 Corinteni 6:20; 7:23). El a luat de bunăvoie blestemul nostru asupra Sa și a suferit în locul nostru pedeapsa deplină pentru păcat (2 Corinteni 5:21).

Pavel aduce ca argument scripturistic Deuteronomul 21:23 – omul pedepsit cu moartea prin spânzurare era sub blestemul lui Dumnezeu dacă trupul lui rămânea atârnat pe lemn după executare. Moartea lui Isus pe cruce era o astfel de situație (Faptele 5:30; 1 Petru 2:24).

Pentru unii iudei, crucea era o piatră de poticnire. Ei nu puteau accepta ideea că Mesia S-a aflat sub blestemul lui Dumnezeu. Dar tocmai acesta era planul lui Dumnezeu. Da, Mesia a purtat blestemul, dar nu era blestemul cuvenit Lui, ci nouă.

Vineri, 28 iulie – Un gând de încheiere

„Asupra Domnului Hristos, ca Înlocuitor și Garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost pus în rândul celor fără de lege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea Legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsă asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu față de păcat, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de nelegiuire umpleau de groază inima Fiului Său. (...) Retragerea privirii Tatălui de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea să fie înțeleasă niciodată de om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 653–654 (753)

„Acum, Luther și-a asumat cu îndrăzneală rolul de apărător al adevărului. Vocea lui a fost auzită de la amvon rostind o avertizare serioasă și solemnă. El le explica oamenilor caracterul ofensator al păcatului și îi învăța că omului îi este imposibil ca, prin propriile fapte, să-și micșoreze vina sau să scape de pedeapsă. Nimic altceva nu poate să-l mântuiască pe păcătos decât pocăința înaintea lui Dumnezeu și credința în Hristos. Harul divin nu poate fi cumpărat – el este un dar. Luther îi sfătuia pe oameni să nu cumpere indulgențe, ci să privească în credință la Răscumpărătorul răstignit. – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 105 (129)

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Isaia 55–61

1. Cu ce anume sunt comparați cei răi?
2. Ce anume vedea Domnul „cu privirea mânioasă”?
3. Ce spune Domnul că va întâmpla cu cel mai mic și cu cel mai neînsemnat?
4. Ce vor cunoaște neamurile, popoarele, despre urmașii poporului Său?

Profeți și regi, capitolul 30

5. Cu ce fuseseră împletite rugăciunile stăruitoare pentru izbăvire ale oamenilor din Ierusalim?